

Sygnatura akt I 1 Ca 318/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 23-10-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Tembłowska – spr.

Sędzia: SSO Aleksandra Bolczyk

Sędzia: SSO Iwona Przyłębska-Grzybowska

Protokolant: p.o. sekr. sąd. K. G.

po rozpoznaniu w dniu 09-10-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminy Ś.

przy udziale R. P.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. akt I Ns 2156/14

postanawia:

1. Oddalić apelację.
2. Zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji apelacyjnej.

Aleksandra Bolczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska-Grzybowska

Sygn. akt I 1 Ca 318/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2015 roku wydanym

w sprawie o sygn. akt I Ns 2156/14 Sąd Rejonowy w Koninie oddalił wniosek Gminy Ś. skierowany przeciwko R. P. o ustanowienie za wynagrodzeniem na nieruchomości położonej w W. o numerze (...) i łącznej pow. 0,4043 ha będącej własnością R. P. dla której jest prowadzona przez Sąd Rejonowy w Koninie księga wieczysta nr (...) służebności drogi koniecznej na rzecz Gminy Ś., właściciela nieruchomości o numerze (...) o pow. 0,23 ha położonej w miejscowości W., dla której Sąd Rejonowy

w K. prowadzi księgę wieczystą (...) w miejscu oznaczonym na mapie sporządzonej dla celów zasiedzenia przez geodetę M. A. F. (punkt 1. postanowienia) oraz ustalił, że uczestnicy pozostają przy poniesionych kosztach postępowania (punkt 2. postanowienia).

Apelację od powyższego postanowienia złożyła wnioskodawczynie zaskarżając je w całości i zarzuciła naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 145 k.c. przez błędną jego wykładnię polegającą na ustaleniu, iż niemożliwym jest ustanowienie służebności drogi koniecznej dla nieruchomości gminnej zaliczone do kategorii dróg gminnych pozbawionych dostępu do drogi publicznej.

W oparciu o ten zarzut apelująca wniosła o:

- uchylene w całości postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 czerwca 2015 roku, I Ns 2156/14 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
- orzeczenie o kosztach postępowania i kosztach zastępstwa procesowego w obu instancjach wg norm przepisanych.

Uczestniczka R. P. wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od wnioskodawczynie kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie okazała się nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, ocenionych bez naruszania zasad swobody sędziowskiej, wobec czego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą niniejszego orzeczenia. Zastrzeżeń nie budzi też prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd I instancji a quo i trafność zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wbrew stanowisku apelującej Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Jako nieuzasadniony ocenić zatem należy wyeksponowany w petitum wywiedzionej apelacji zarzut, które – w powiązaniu z lekturą uzasadnienia wywiedzonego środka zaskarżenia – sprowadza się w istocie wyłącznie do negacji oceny prawnej złożonego wniosku o ustanowienie służebności drogi koniecznej.

Z uwagi zatem na kształt apelacji, a także wobec faktu nieprzeprowadzenia przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego, które zmieniałoby ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w oparciu o treść normy art. 387 § 2¹ k.p.c. odstąpiono od szczegółowego referatu treści ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych Sądu Rejonowego.

Pomijając powyższe i odnosząc się do zasadniczej kwestii, tj. negacji tezy Sądu orzekającego w zakresie niemożności zastosowania do przedmiotowego stanu faktycznego instytucji służebności drogi koniecznej zważyć trzeba – faktu tego nie kontestuje sama skarżąca – że nieruchomości oznaczona numerem geodezyjnym (...) stanowiąca własność Gminy Ś., z uwagi na zaliczenie jej mocą uchwały Rady Miejskiej Gminy Ś. z dnia 20 lutego 2011 roku nr (...) do kategorii dróg gminnych, stanowi – w świetle normy art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 460 j.t.) – drogę publiczną.

Status nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...) wyłącza zatem – jak zasadnie uznał Sąd Rejonowy dokonując prawidłowej interpretacji normy art. 145 k.c. – możliwość uwzględnienia wniosku apelującej o ustanowienie służebności drogi koniecznej przez nieruchomość uczestniczki R. P., skoro instytucja ta służy uzyskaniu dostępu do drogi publicznej nieruchomości pozbawionej takiego dostępu, nie będącej jednocześnie – jak w przedmiotowej sprawie – drogą publiczną.

Skarżącej jako jednostce samorządu terytorialnego i jednocześnie właścicielce drogi publicznej przysługują bowiem odrębne instrumenty prawne przewidziane chociażby w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 j.t.), z których to instrumentów nie może skorzystać podmiot inny niż Skarb Państwa, czy jednostka samorządu terytorialnego (województwo, powiat, gmina) będący zarazem właścicielem, czy też użytkownikiem wieczystym nieruchomości innej niż droga publiczna (krajowa, wojewódzka, powiatowa, gminna).

W przypadku podmiotów o statusie tożsamym z apelującą sądy nie są jednocześnie powołane do ustanowienia drogi koniecznej ze względu na ogólne potrzeby mieszkańców (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1966 roku, III CR 214/66), a do tego zdaje się zmierzać wniosek o ustanowienie służebności drogi koniecznej.

Konstatując uznać zatem trzeba, że brak jest podstaw do wzruszenia zaskarżonego postanowienia. Wszelkie zaś wywody apelacyjne uznać trzeba za polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. w zw.

z art. 13 § 2 k.p.c. apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną należało oddalić (punkt 1. postanowienia).

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnej orzeczono w oparciu o przepis art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 3 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 j.t.).

Aleksandra Bolczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska – Grzybowska